

جنگ اقتصادی تحمیل شده به کوبا از سوی ایالات متحده آمریکا یک عمل نسل کشی است.

متن سخنرانی فیلیپه پرز رکه (Felipe Pérez roque) وزیر امور خارجه کوبا در نشست عمومی سازمان ملل پیرامون موضوع مورد بحث تحت عنوان «ضرورت پایان دادن به تحریم اقتصادی، بازرگانی و مالی اعمال شده به کوبا از سوی ایالات متحده آمریکا».

۸ نوامبر - نیویورک

خانم رئیس،

آقایان نماینده،

برای پانزدهمین بار پیاپی کوبا قطعنامه «ضرورت پایان دادن به تحریم اقتصادی، بازرگانی و مالی اعمال شده به کوبا از سوی ایالات متحده» را به نشست عمومی ارائه می دهد. هدف ما از این کار دفاع از حقوق مردم کوبا، علاوه بر آن مردم آمریکای شمالی و همچنین مردمی که شما به نمایندگی از آنان در این نشست گرد آمده اید، می باشد.

جنگ اقتصادی تحمیلی از سوی ایالات متحده آمریکا به کوبا که در نوع خود طولانی ترین و بیرحمانه ترین آن می باشد، چیزی جز یک اقدام نسل کشی نیست. این عمل آمریکا در عین حال تجاوز آشکار به حقوق و موازین بین المللی و منشور سازمان ملل به حساب می آید. در مدت ۴۸ سال که ما از سوی آمریکا مورد تحریم اقتصادی واقع شده ایم، متحمل بیش از ۸۶ میلیارد دلار خسران گشته ایم. هم اکنون ۶ نفر از ۷ نفر کوبایی در شرایط تحریم به دنیا آمده اند و در حقیقت از بدو تولد با تحریم روبرو گشته اند. ملت ما در مقابل این تحریم که هدف آن به تسلیم کشاندن ما از طریق اعمال گرسنگی و مواجه ساختن با انواع بیماریها می باشد، مقاومت می کند.

تحریم مانع می گردد تا کشور ما بتواند با آمریکا تجارت کند و میزبان توریست های آمریکایی گردد. علاوه بر آن کوبا نمی تواند در معاملات بین المللی از دلار استفاده کند. نمی تواند وام دریافت کند و هرگونه عملیات بانکی با بانکهای آمریکای شمالی چه در آمریکا و چه در شعبات آن در دیگر کشورها قدغن است. کوبا نمی تواند از بانک جهانی و یا از موسسه بین المللی توسعه حتی اگر برای مبلغ ناچیزی هم که شده وام دریافت دارد.

آقایان نماینده،

ما هم اکنون شاهد تکرار دلایل ساختگی و همان دروغ های همیشگی از سوی نماینده دولت آمریکا در این نشست بودیم. موضوعی که برای ما تازگی ندارد. ما می دانیم که او دروغ می گوید وقتی ادعا می کند کوبا می تواند وارد روابط تجاری با کشورهای دیگر گردد و آنچه را از آمریکا می خواهد بخرد از بقیه کشورها خریداری نماید. او آشکارا دروغ می گوید وقتی اظهار می دارد که آمریکا محمولات کشورهای دیگر که درصدد نزدیک شدن به کوبا هستند را کنترل نمی کند. او باز هم دروغ می گوید وقتی مدعی می شود که کوبا از تحریم به مثابه یک بهانه بهره می گیرد. من در اینجا به نمایندگان محترم آنچه را که سال گذشته عنوان کردم را یادآوری می کنم. اگر دولت آمریکا فکر می کند که کوبا از تحریم به عنوان یک بهانه بهره می گیرد، چرا با پایان دادن به این تحریم ما را از داشتن این بهانه محروم نمی کند؟ تا به گفته نماینده اش در این نشست، کوبا نتواند شکست های فرضی خود را با توسل به این تحریم توجیه کند.

تحریم شامل حال هرگونه رابطه تجاری کوبا با شرکتهایی که در کشورهای شما فعالیت دارند نیز می گردد. آقایان نماینده، نه فقط کوبا مجاز نیست با شرکتهای آمریکایی بلکه با شرکت های کشورهای دیگری که شما آنها را در این نشست نمایندگی می کنید و شعباتی از شرکت های آمریکای شمالی هستند نیز نمی تواند وارد دادوستد گردد. کشتی هایی که پرچم کشورهای شما بر فراز آن در اهتزاز می باشد آنگاه که محموله ای را از کوبا و یا به مقصد کوبا حمل

می کنند، بر اساس قانون **Torricelli** که در سال ۱۹۹۲ بوش (پدر) آن را امضاء کرده است، نمی توانند در بنادر آمریکای شمالی لنگر بگیرند.

آقایان نماینده،

تحریم اعمال شده از سوی آمریکا بر علیه کشور ما به همین جا ختم نمی شود. در نتیجه این تحریم، صدور کالا به آمریکا برای آن دسته از شرکت های کشورهای شما که در محصولات خود مواد خام و اولیه کوبایی مورد استفاده قرار گرفته باشد را ممنوع می سازد. این شرکت ها علاوه بر آن نمی توانند تجهیزات و کالاهایی که در آنها بیش از ۱۰ درصد قطعات ساخت آمریکای شمالی بکار رفته باشد را به کوبا صادر نمایند. این است حقیقت امر.

آقایان نماینده،

تحریم اعمال شده بر علیه مردم ما، شامل حال بازرگانان کشورهای دیگر و نه فقط آمریکای شمالی نیز می گردد. هموطنان شما اگر قصد سرمایه گذاری در کوبا را داشته باشند، در نتیجه محدودیت های اعمال شده نمی توانند این کار را بکنند. در صورت زیرپا نهادن مفاد تحریم، آنگاه خود و خانواده هایشان قادر نخواهند بود وارد آمریکا شوند و حتی بر اساس قانون **Helms - Burton** که در سال ۱۹۹۶ طرح شد امکان جلب آنها به دادگاه های آمریکا وجود دارد. برای اطمینان خاطر و اثبات آنچه که گفتم نمونه ای را برایتان نقل می کنم. آقای دبیر کل گزارش جامعی را توزیع کرده است که در آن به مالیات های ۹۶ کشور و ۲۰ موسسه و سازمان بین المللی اشاره شده است (؟؟) و در آن با اشاره به تاثیر این تحریم بر زندگی و روند پیشرفت مردم کوبا نشان داده می شود که پرداخت تاوان این تحریم برای مردم ما چقدر سنگین است.

آقایان نماینده،

برای ما حائز اهمیت می باشد به اطلاع نشست عمومی برسانیم که دولت بوش طرح جدیدی را تصویب کرده که در ماه مه ۲۰۰۴ به تایید بوش رئیس جمهور نیز رسیده است. این طرح در ماه ژوئیه ۲۰۰۶ بازنگری و تمدید شده است. بر اساس این طرح اگر روزی دولت آمریکا موفق شود کنترل کشور ما را بر عهده خود گیرد و به عبارتی دیگر کشور ما را اشغال نماید، آشکارا از اقداماتی سخن به میان آمده است که در نظر دارد به مرحله اجراء بگذارد. بر پایه این طرح، رئیس جمهور آمریکا قصد دارد به عنوان اولین اقدام، تمام دارایی های مالکین سابق در کوبا را به آنان عودت دهد. این چیزی جز بی زمین ساختن صدها هزار روستایی نیست که امروزه در کوبا چه به صورت فردی و چه به صورت تعاونی مالکیت زمین به آنها تعلق دارد. در همین رابطه، میلیون ها مالک کوبایی از خانه و کاشانه شان بیرون ریخته می شوند تا این ساختمان ها و زمین ها به مالکین سابق آنها بازگشت داده شوند. بوش رئیس جمهور در عین حال اعلام کرده است که این روند باید سرعت یابد و اجرای طرح زیر نظر کامل دولت آمریکا صورت خواهد گرفت. وی برای رسیدن به این هدف کمیسیونی تشکیل خواهد داد که مأموریت خواهد داشت اموال مالکین سابق را به آنها بازگرداند.

مورد دیگر این طرح این است که دولت آمریکا پس از اشغال کوبا، یک کمیته دائمی تشکیل خواهد داد تا بازسازی اقتصاد کوبا را برعهده گرفته و آن را هدایت کند. سیستم مالیاتی کوبا در چارچوب یک برنامه نئولیبرالی خیلی سخت و شدید به پیش برده خواهد شد. نظام آموزش و پرورش و بهداشت کوبا مشمول حال استقرار روند وحشیانه خصوصی سازی خواهد شد و میزان تامین امنیت اجتماعی به پایین ترین حد خود خواهد رسید. حق بازنشستگی از بین خواهد رفت و بازنشستگان فقط از امکان کار کردن در نهادی تحت عنوان جمعیت بازنشستگان کوبایی برخوردار خواهند گشت.

بوش رئیس جمهور در عین حال معترف است که «تطبیق (اجرای) این نقشه» برای کوبا «ساده نخواهد بود». به همین خاطر به وزیر امور خارجه اش دستور می دهد تا «به مثابه یک ضرورت فوری» یک نهاد سرکوبگر تشکیل دهد. چندان مشکل نیست تا تصور کنیم که این دستگاه سرکوبگر به مدرن ترین تجهیزات تکنیکی مجهز خواهد بود و خفقان بی سابقه ای بر زندگی کوبایی ها سایه خواهد افکند تا مقاومت فزاینده مردم کوبا را بشکنند. و همه اینها را از نظر دیک چنی معاون رئیس جمهور نمی توان شکنجه نامید. او اینقدر واقع بین است که وقیحانه از «طولانی

بودن» لیست کوبایی هایی سخن می گوید که قرار است تحت تعقیب و شکنجه قرار گرفته و قتل عام شوند. از طرف دیگر در نظر گرفته اند تا نهادی تاسیس شود که وظیفه آن سپردن کودکان کوبایی به خانواده های آمریکایی و یا دیگران می باشد که والدین آنها در جنگ کشته و یا قربانی سرکوب خواهند گشت. این برنامه وقیح و مستبدانه که هدف آن چیزی جز احیاء سیستم استعماری در یک کشور نمی باشد، قرار است پس از تخریب و اشغال کوبا تحت عنوان «همکاری و هماهنگی برای گذار کوبا» از سوی فردی که پیشاپیش وظیفه اش تعیین شده است رهبری شود. این در حقیقت عنوان مسخره پاول برمر در عراق را در اذهان زنده می کند. در مورد پیشینه این شخص که گفته می شود کسی به اسم **Caleb McCarry** است فقط کافی است گفته شود که روابط تنگاتنگی با گروه های تروریست کوبایی الاصل دارد که بیرحمانه به طرح ریزی و اجرای این طرح ها از میامی مشغول هستند. همین گروه ها هستند که از رئیس جمهور بوش می خواهند تا تروریست معروف **Luis Posada Carrilles** که مبتکر انفجار هواپیمای غیرنظامی کوبایی بود را آزاد کند. این در حالی است که ۵ دلاور و فعال ضدتروریست کوبایی متحمل زندان سخت و طویل المدت در آمریکا گشته اند و از سال ۱۹۹۸ در این کشور زندانی هستند.

آقایان نماینده،

دو سال پس از گذشت زمان اعلام این طرح، هم اکنون بخشی از آن در حال اجرا می باشد. در همین رابطه محدودیت های جدید برای دیدار خانوادگی در کوبا برای کوبایی هایی که در آمریکا اقامت دارند اعمال می گردد. اهالی آمریکای شمالی که به کوبا مسافرت می کنند آمادگی دارند جریمه شدن های پی در پی را تحمل کنند. طی دو سال گذشته بیش از ۸۰۰ نفر جریمه های سنگینی را فقط به جرم مسافرت به کشور ما پرداخته اند. از طرف دیگر محدودیت هایی نیز برای ارسال کمک مالی از آمریکا به خانواده های کوبایی در کوبا ایجاد شده است. از سال ۲۰۰۴ تاکنون، ۸۵ شرکت به جرم زیرپا گذاشتن موارد تحریم علیه کوبا مجازات شده اند. در یک کلام تحریم عملیات مالی و تجاری با کوبا بطور بیرحمانه ای تشدید گشته است. **Ledit Groupe** وظیفه شناسایی کوبایی ها در تمام دنیا را فعالانه بر عهده دارد. مشاهده کوچکترین مورد پرداخت مالی (بانکی) از دور یا نزدیک به کوبا جزو وظایف این گروه است. نتیجه فکر می کنم برای همه ما روشن است.

تشدید تحریم علیه کوبا، باعث شده تا رئیس جمهور بوش در ماه مه ۲۰۰۴ اعتراف کند برای پرداختن به تعدادی از مزدوران خود در کوبا به هدف سازماندهی اپوزیسیون داخلی که وجود خارجی ندارد و همچنین برای تامین هزینه کارزار تبلیغاتی از جمله پخش برنامه های غیرقانونی رادیو و تلویزیون علیه کوبا به ۵۹ میلیون دیگر احتیاج دارد.

ولی همه اینها بیهوده است. بوش فهمیده است که زمان زیادی هم در پیش رو ندارد تا بتواند به وعده ای که به گروه های افراطی در فلوریدا داده است، وفا کند. از سوی دیگر مشکلات روزافزون داخلی و بیرونی نیز او را در تنگنا قرار داده است. کوبای سوسیالیست همچون گذشته مصمم و شکست ناپذیر در راه خود به پیش می رود.

در دهم ماه ژوئیه ۲۰۰۶ بوش نکات جدیدی را به طرح خود اضافه نمود. موضوع قابل توجه این هذیان گویی ۹۳ صفحه ای این است که یک پیوست محرمانه نیز دارد که دربرگیرنده عملیاتی است که قرار است علیه کوبا انجام بگیرد اما «به خاطر توفیق در اجراء آن» و «بدلایل امنیتی» به اطلاع افکار عموم نرسیده است. باید پرسید آیا این طرح های جدید برای کشتن رهبران کوبا می باشد؟ آیا قصد حمله نظامی را در سر دارند؟ امروز از این تریبون و در حضور نشست عمومی سازمان ملل، ما تقاضا داریم که آقای رئیس جمهور بوش افکار عمومی را در جریان مضمون این سند قرار دهد. چیزی که تاکنون جسارت آن را نداشته است.

لازمه اجرای این طرح یکی هم این است که طبعاً هزینه و پول بیشتری را طلب می کند. این بار صحبت بر سر ۸۰ میلیون دلار طی دو سال و سپس حداقل ۲۰ میلیون دلار بطور سالانه به این امر اختصاص داده شود. یعنی برای همیشه، چون انقلاب کوبا شکست نخواهد خورد.

در ادامه تشدید موارد تحریم، با تجاوز و زیرپا گذاردن تمام موازین اتحاد بین المللی **تله کمونیکانسیون** پخش برنامه های رادیویی و تلویزیونی علیه کوبه نیز ابعاد گسترده ای به خود گرفته است. از سوی دیگر تلاش برای ایجاد یک به اصطلاح «ائتلاف» ملی به گفته خودشان به منظور «تغییر رژیم» در کوبا دوچندان شده است. آنچه مسلم

است طرح بوش قبل از هر چیز اولویت را به فشار جنگ اقتصادی علیه کوبا داده است. به همین خاطر مکانیسم جدید به کار افتاده است تا ماشین اجرای تحریم و مجازات های جدید را به نحو هرچه کامل تری به پیش براند. در این میان تعقیب جزایی علیه متجاوزین تحریم جلب توجه می کند. به موجب فصل ۳ از قانون Helms - Burton امکان تعقیب قضایی در دادگاه های آمریکای شمالی بر علیه سرمایه گذاران خارجی در کوبا به خصوص از آن دسته از کشورهای که به حمایت از تداوم انقلاب کوبا ادامه می دهند، وجود دارد. در فصل ۴ این قانون نیز بندی وجود دارد که بطور سفت و سخت به مرحله اجرا گذاشته می شود و آن این است که به موجب آن ورود سرمایه گذاران کوبایی و خانواده آنها به ایالات متحده ممنوع گشته است. در حال حاضر در مورد کسانی که در زمینه اکتشاف و استخراج نفت، توریسم، نیکل، روم و دخانیات فعال هستند این مورد دقیقاً به مرحله اجرا درمی آید. برای نمونه به منظور اعمال محدودیت در فروش نیکل کوبا به بازارهای دیگر - نه فقط به قصد بازار آمریکای شمالی بلکه برای تداوم فروش به شرکت های دیگر در کشورهای که شما آنها را در این نشست نمایندگی می کنید - نهادی تحت عنوان «نیروی کار بین آژانس نیکل کوبا» ایجاد شده است.

کلیساهای نیز از این رهگذر بی نصیب نمانده اند. حملات پی در پی بر علیه روابط متقابل بین کلیساهای آمریکای شمالی و کوبا تشدید شده است و ارسال حتی کمکهای انسانی برای نهادهای مذهبی کوبایی ممنوع گشته است. در رابطه با اعمال محدودیت بین روابط کلیساهای آمریکا و کوبا لازم است خاطر نشان کنم که در چارچوب همکاری های دوستانه و انسانی، ارسال محصولات از قبیل صندلی چرخ دار، دارو و دیگر کالاهایی که به هدف انسانی به کلیساهای کوبا ارسال می گردد، ممنوع اعلام شده است. دامنه این تحریم تا بدانجا پیش می رود که بوش رئیس جمهور به کلیساهای آمریکای شمالی و کوبا اعلام کند سعی در منسوخ ساختن فرمان خدا را دارد.

مورد دیگری که در چارچوب تشدید تحریم به موارد قبلی اضافه گشته و به تایید بوش رئیس جمهور نیز رسیده است و جا دارد که بدان اشاره شود این است که ایالات متحده با هر نوع صادرات در زمینه تجهیزات پزشکی که می تواند مورد استفاده بیماران خارجی قرار گیرد مخالفت می کند. دولت ایالات متحده آمریکا که همواره بیشترین تلاش خود را به عمل آورده است تا برنامه همکاری پزشکی از سوی کوبا را غیرممکن سازد، امروزه وقاحت را به حدی رسانده که حتی تلاش می کند خرید تجهیزات پزشکی ضروری کوبایی از سوی دیگران را ممنوع سازد. در همین باره باید اضافه کنم که خرید تجهیزات پزشکی از جانب کوبا به قصد اجرای برنامه همکاری پزشکی بین المللی نیز قدغن می باشد.

در اینجا ناگزیرم به اهمیت این برنامه همکاری پزشکی با ذکر چند مورد اشاره ای داشته باشم. از سال ۱۹۶۲ سالی که برای اولین بار پزشکان کوبایی در الجزایر به کمک انساندوستانه در خارج از کوبا مبادرت ورزیدند، تاکنون تقریباً ۱۲۲ هزار پزشک، پرستار و تکنیسین بهداشت از کوبا کمک های خود را به ۱۰۲ کشور ارائه کرده اند. در حال حاضر ۳۱ هزار تن از پرسنل کوبایی در زمینه بهداشت در ۶۹ کشور مشغول به کار هستند. تکرار می کنم. ۳۱ هزار نفر در ۹۶ کشور. در کشورهای زیادی که شما آنها را اینجا نمایندگی می کنید.

آقایان نماینده،

هنگامی که در نتیجه طوفان کاترینا، بی مسئولیتی و بی تفاوتی دولت آمریکا باعث شد که ۲ میلیون از مردم فقیر و سیاهپوست جنوب ایالات متحده در وضعیت فلاکت باری قرار بگیرند، یک اکیپ پزشکی ویژه سوانح طبیعی و موارد اورژانس در ۱۹ سپتامبر در کوبا بوجود آمد. این اکیپ از ۱۰ هزار عضو تعلیم دیده و مجهز شکل گرفته و به خاطر یادبود یک جوان آمریکای شمالی (Henri Reeve) نامگذاری شده است. این جوان در سال ۱۸۷۳ در سرزمین های کوبا با درجه ژنرالی در ارتش آزادیبخش مرگی پرافتخار را پذیرا شد. در آن زمان بیش از ۱۵۰۰ پزشک کوبایی آماده بودند تا به سوی آسیب دیده ترین منطقه طوفانزده اعزام گردند و جان نمی دانم چند انسان را از مرگ نجات دهند. انسان هایی که به خاطر مخالفت بوش با اعزام این پزشکان، جان خود را از دست دادند.

در مجموع ۲۵۶۴ عضو این اکیپ به مدت ۸ ماه در پاکستان فعالیت داشتند. آنها در این مدت ۳۲ بیمارستان تاسیس کردند و سپس به مردم پاکستان که برادران ما محسوب می شوند اهداء نمودند. این اکیپ یک میلیون و ۸۰۰ هزار نفر را معالجه و جان ۲۰۸۶ نفر را از مرگ نجات دادند.

سپس ۱۳۵ پزشک کوبایی به کمک مردم اندونزی شتافتند. ۲ بیمارستان درست کردند و بعدا هر دو را به مردم اندونزی اهداء نمودند. این عده ۹۱ هزار بیمار را معالجه کرده و در مجموع ۱۹۰۰ عمل جراحی انجام دادند. پزشکان کوبایی علاوه بر این در جریان سوانح طبیعی در پرو در سال ۱۹۷۰، در ونزوئلا در سال ۱۹۹۹، در سری لانکا و اندونزی در سال ۲۰۰۴ و در گواتمالا در سال ۲۰۰۵ در زمینه فعالیت انساندوستانه فعالیت نموده اند. اینها تنها نمونه هایی چند از خدمات پزشکی کوبا در فراسوی مرزهای خود می باشد.

آقایان نماینده،

اگر بوش رئیس جمهور موفق می شد طرح وقیحانه خود را به مورد اجراء بگذارد، کوبا نمی توانست کمک های فروتنانه و جوانمردانه خود در زمینه پزشکی که هیچکس نمی تواند منکر پیشرفت ما در این زمینه گردد را به مردم دیگر کشورها ارائه دهد. کشورهایی که بیشتر شما آنها را در اینجا نمایندگی می کنید. از سال ۲۰۰۴ کوبا عملیات معجزه آسا انجام داده است. در جریان این عملیات، بینایی تقریباً ۴۰۰ هزار نفر در ۲۸ کشور به آنها بازگردانده شده است. بدون در نظر گرفتن ۱۰۰ نفر کوبایی. هرچند که کشور ما نمی توانست خود به تنهایی از عهده تمام هزینه ها برآید. امروز پزشکان، تکنیسین ها، تلکنولوژی و تجهیزات پزشکی کوبایی از این ظرفیت برخوردار گشته اند که در سایه آن یک میلیون بیمار آمریکای لاتینی و کارائیب در سال مورد معالجه قرار گیرند. اگر آمریکای شمالی می توانست این اقدامات پزشکی را ناموفق بگذارد، تعداد بیشماری انسان که به ۲۰ نوع بیماری مختلف بینایی مبتلا بوده اند، بینایی خود را برای همیشه از دست می دادند. دولت ایالات متحده این واقعیت را می داند ولی در نقشه کذایی خود به این واقعیت کاری ندارد. اهمیت این واقعیت را کسانی که معالجه شده و بینایی خود را بازیافته اند خوب می فهمند.

کوبا نه تنها سرویس پزشکی ارائه می دهد، بلکه در حال حاضر بیش از ۴۶ هزار دانشجوی جوان در رشته پزشکی از ۸۲ کشور جهان سوم در کوبا به تحصیل مشغول هستند.

خانم رئیس،

آقایان نماینده،

اما کوبا علیرغم تمام این فشارها تسلیم نخواهد شد و با جدیت بیشتر به کمک های انساندوستانه خود به دیگر کشورها ادامه خواهد داد. چرا که این اقدام کوبا به عنوان یک سمبول، نشاندهنده این است که زندگی توأم با عدالت اجتماعی و همکاری متقابل در یک دنیای صلح آمیز امکانپذیر می باشد. ما بر این عقیده ایم که نیروی تعهد کوبا در مقابل هر موجود انسانی محروم از نعمات طبیعی بسیار قوی تر از کینه میرغضببان است و بر آن غالب خواهد گشت.

آقایان نماینده،

هم اکنون میلیونها کوبایی در انتظار نتیجه تصمیم شما هستند. ما از شما تقاضا می کنیم که به حق مردم کوبا احترام بگذارید. این کار شما احترام به حقوق مردمی نیز هست که شما آنها را در اینجا نمایندگی می کنید. ما از شما تقاضا داریم به نفع قطعنامه «ضرورت پایان دادن به تحریم اقتصادی، بازرگانی و مالی اعمال شده به کوبا از سوی ایالات متحده آمریکا» رای بدهید.

آقایان نماینده،

ما با سری افراشته به پیش می رویم. خوش بین هستیم و دلمان آکنده از امیدی هست که در این بیت شعر نسل ما بر زبان آورده شده است.

هیچکس نخواهد مرد، حیات هر انسان

طلسم ماست و نیز سنگرمان

هیچکس نخواهد مرد، اکنون کمتر از هر زمان

چرا که آواز میهنی ماست سرپناهمان

و اگر به ما جنگ ناخواسته ای را تحمیل کنند، به اندازه کافی سرباز برایشان وجود نخواهد داشت تا جای کشته شدگانشان را پر کنند. از پا درآوردن مردم کشوری که در طول ۴۵ سال در قبال همه گونه مشکلات مقاومت کرده و همواره آماده است تا از خود دفاع کند، کار آسانی نیست....